

Preek Paasmorgen 2018

Als er wordt gesteld dat de christen een mens is van verwondering en bewondering, dan wil daarmee gezegd zijn dat wij zien wat anderen vaak niet zien. Te midden van een onttoverde wereld, waar alles zijn geheim dreigt te verliezen, kunnen christenen niet om het mysterie heen.

De mensen en de dingen zijn méér dan ze op het eerste gezicht lijken.

Deze ongewone blik is ons gegeven. God zelf heeft ons gevoelig gemaakt voor zijn geheimen. Kennen andere mensen de verwondering dan niet? Zeker wel maar voor de christen geldt het op een bijzondere manier.

Want alles wat leeft en beweegt zegt uiteindelijk iets over God. In de eerste plaats de schepping, de ordening en de schoonheid ervan, welke laatste in nieuwe kleurenpracht zich toont.

Maar in de geheimvolle dagen van het Paastridium hebben we ook een harde werkelijkheid gezien van kwaad en lijden, van verlatenheid, ook nabijheid, en vooral van werkelijke liefde die totale zelfgave is.

Zo heeft God zich in Christus geopenbaard, als een God die het lijden met ons deelt, die van ons houdt.

De weg van bewondering en verwondering is wel een Paasweg: hij loopt over Goede Vrijdag en het kruis maar de dood is niet onveranderd gebleven – Jezus heeft die een nieuwe vorm gegeven.

De dood is hervormd in een portaal naar eeuwig leven.

Door Christus' dood is de dood zelf in dienst gesteld van eeuwig leven. Zo is voor een christen, naast alle verdriet, de dood goed nieuws, doorgang naar eeuwig leven. Dat is een positief zicht op de dood, doorgang naar de volheid voor die Christus willen toebehoren.

Maar zo wordt in onze huidige samenleving niet over de dood gesproken.

Eerder negatief: einde, afgelopen, uit.

Een vreemde levensmoeheid doet zich voor, terwijl het toch een oerdrang in de mens is om te leven en te overleven en daartoe het schier onmogelijke te kunnen.

Miljoenen zijn op de vlucht in de wereld om te overleven waarvoor zij de meest barre omstandigheden moeten verdragen, en hier in onze verwende rijke samenleving hoeft het niet meer en duiken steeds weer nieuwe initiatieven en mogelijkheden op om er maar een punt achter te zetten, want de kinderen van de duisternis zijn slimmer dan die van het licht. Leven of dood, dood of leven, wat willen we, duisternis of licht?

Sterven om te leven dat is het Paasmysterie waarin wij mogen staan en dat mysterie doortrekt eigenlijk ons hele leven op verschillende niveaus en gradaties: van moeten afzien om iets te bereiken, offers brengen om tot iets te komen, tegenslagen en teleurstellingen overwinnen, lichamelijk en geestelijk lijden doormaken en na alle ellende weer gezond zijn, met een handicap leren leven, eenzaamheid omzetten in iets positiefs. Altijd is er een wil nodig om tot iets te komen.

Eenzaam maar niet alleen, schreef koningin Wilhelmina. En dat bedoelde zij in gelovige zin.

Maar is dat niet het pijnlijke punt van onze geseclariseerde samenleving en de kern ervan zoals Dostojevski al in 1843 schreef: Als God verdwenen is en de mensen wezen zijn geworden, als de grote idee van de onsterfelijkheid is opgegeven, dan rest er eigenlijk weinig meer dan het hier en nu.

Maar wat kan het geloof ons tot leven brengen, wat we nu beleven en telkens weer vieren en wat ons doet beseffen dat ons leven zoveel verder reikt en meer is dan de dingen van hier die aardig en mooi kunnen zijn maar ook veel sores en alledaagsheid in zich dragen en uiteindelijk niet een echte diepe vrede kunnen geven. Die vinden we hier en niet in de drukte en het lawaai van de wereld.

Nogmaals het gaat niet om een zoete droom waarin ik u wil onderdompelen. Nee het paasgeloof is levensecht, dat wil zeggen dat wij christenen niet met een grote boog om lijden en kwaad heengaan. Het werd op Goede Vrijdag gezongen (en die zin staat achter in de kerk op de muur) : *Crux ave, spes unica*.

We kunnen niet om het kruis heen. Sterker nog, er werd dus gezongen: Wees gegroet, o Kruis, onze enige hoop. *Per crucem ad lucem*, dat is door het kruis tot het licht.

Het kruissymbool is getuigenis en zegeningsgebaar terwijl het in Jezus tijd instrument van schande en dood was.

Zo mogen wij opzien naar onze Verlosser en zijn onze kruisbeelden een communicatiemiddel met Onze Heer in het heden.

Moest de mens dit alles niet lijden om zijn glorie te kunnen binnengaan, houdt Jezus de Emmaüsgangers voor – een van de mooiste paasevangelies, zoals wij die de komende week horen.

Het lijden is niet weg te denken uit ons leven, maar hoe gaan we er mee om – verwijtend, in zelfbeklag of ontdekken we ook hierin de verwondering, dat het ons leven kan verrijken en verdiepen – zeker als we het in geloof kunnen dragen.

Dan blijft ook de aandacht voor de ander en kunnen de nabijen in verwondering en bewondering getroost worden door de zieke. Zeg niet te gauw: dat kan ik niet, dat zou ik niet kunnen.

We kunnen zoveel meer dan we onszelf bewust zijn, als we ons er maar voor openstellen.

De verwondering was er in het duistere negende uur van Goede Vrijdag: waarlijk deze mens was een zoon van God, zei de honderdman.

Vrees en vreugde overrompelt de leerlingen bij Jezus verrijzenis.

Die maken beide deel uit van de paasverwondering waarin wij mogen leven, omdat Hij verrezen is.

Het leven en de vreugde zijn het laatst voor allen die Christus willen toebehoren en die Hem trouw zijn zoals Hij het was aan ons.

Amen.

Pastoor R. Wagenaar